

BESTRIJDING DER VIVISECTIE.

Utrecht, 7 November 1898.

Geachte Redactie!

Van eenige collega's, met wie ik de ontvangen circulaire van den Nederlandschen Bond tot bestrijding der vivisectie besprak, vernam ik, dat zij niet van plan waren aan het verzoek van het Bestuur te voldoen om de vragen van het „invullingsbiljet” te beantwoorden. Zeer zeker zijn er goede gronden aan te voeren voor de meening, dat men niet verplicht is te antwoorden op vragen, gesteld door personen, die ongeroepen en, blijkens de toegezonden brochure, volkomen onbevoegd tot oordeelen, zich opwerpen tot bestrijders eener methode van wetenschappelijk onderzoek, van welker nut en onmisbaarheid zij zich blijkbaar geen voorstelling kunnen vormen. Evenzoo kan men ook beweren, dat het gewoonlijk vrij wel nutteloos is te velde te trekken tegen een vooropgestelde meening, die, zonder degelijke kennis van zaken, steunt op eenzijdige en uit haar verband gerukte aanhalingen. Maar aan de andere zijde bestaat er tegen een dergelijke opvatting m. i. een groot bezwaar. Door het invullingsbiljet onbeantwoord te laten, geeft men den bestrijders der vivisectie een machtig wapen in de hand; men zal zeggen: „de medici durven met hun overtuiging niet voor den dag te komen”, of nog erger: „wie zwijgt consenteert”. Bovendien bestaat er nog een kans dat deze bestrijders zullen inzien op een dwaalspoor te zijn; immers het Bestuur van den Bond „tracht op deze wijze het oordeel te kennen van „hen, die geacht mogen worden daartoe het meest gerechtigd te zijn”, zoo luidt de 2de alinea der circulaire. Nu kan men van oordeel zijn, dat het Bestuur beter hadde gedaan met *eerst* dat oordeel der meest bevoegden te leeren kennen, alvorens zijn propaganda op touw te zetten, maar: „beter ten „halve gekeerd, dan ten heele gedwaald”. Men mag toch vooralsnog veronderstellen, dat, wanneer het meerendeel der „meest gerechtigden tot „oordeelen” als zijn vaste overtuiging uitspreekt, dat vivisectie voor de ontwikkeling der medische wetenschap, en dus ook in het belang der menschheid *bepaald onmisbaar* is, al moet daarbij natuurlijk alle onnoodige wreedheid vermeden worden, de leden van den Bond tot de overtuiging zullen komen, dat zij in hun overigens lofwaardig pogen te ver zijn gegaan en het tegenovergestelde hebben nagestreefd, van wat hun „verteedering „des harten” beoogde. Op bovenstaande gronden komt het mij wenschelijk voor, dat de medici hun opinie niet achterhouden: en het doel dezer regelen is dan ook geen ander dan tot beantwoording der vragen op het invullingsbiljet op te wekken.

Met mijn beleefden dank voor de verleende plaatsruimte,

Collegialiter

SCHEFFER.